

Arrest

nr. 313 320 van 23 september 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 3 juli 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 juni 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 april 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 5 april 2024.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DARESHOERI, loco advocaat A. LOOBUYCK.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn en als vluchteling in Litouwen werd erkend, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 19 juni 2023, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

2. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013

betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Uit de door verzoekster bijgebrachte landeninformatie blijkt niet dat de levensomstandigheden in Litouwen voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Het is dus noodzakelijk om het verzoek te beoordelen op basis van de individuele omstandigheden van verzoekster.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Litouwen werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

4. Verzoekster slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Zij betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Litouwen wordt vastgesteld.

Verzoekster wijst op erop dat zij HIV positief is en diabetes heeft waarvoor medicatie en opvolging vereist is. Zij vreest dat in Litouwen haar op elk ogenblik de medicatie geweigerd kan worden. Waar zij eraan herinnert dat zij bij aankomst in Litouwen niet onmiddellijk de nodige medicatie kreeg, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat zij met deze feiten geconfronteerd werd vooraleer zij er internationale bescherming werd verleend. Deze feiten situeren zich bijgevolg op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van haar situatie als begunstigde van internationale bescherming, aan wiens status, overeenkomstig het Unierecht, diverse rechten en voordelen verbonden zijn.

Wat verzoeksters situatie als begunstigde van internationale bescherming in Litouwen betreft, benadrukt de commissaris-generaal terdege dat zij geen concrete, soortgelijke ervaringen doet gelden. Verzoekster geeft immers aan dat zij na het verkrijgen van de beschermingsstatus wel medicatie kon krijgen (NPO, p.18-19). Nergens uit blijkt en verzoekster toont niet aan dat zij in Litouwen geen toegang zal hebben tot de benodigde medische ondersteuning. De in het verzoekschrift geciteerde informatie handelt over de moeilijkheden tot de gezondheidszorg voor migranten en asielzoekers in Litouwen. Zoals reeds op gewezen, behoort verzoekster niet langer tot deze groep en kan zij hier niet dienstig naar verwijzen om aan te tonen dat haar medicatie en opvolging in Litouwen verstoken zou blijven.

Waar verzoekster aangeeft dat zij gediscrimineerd werd in Litouwen, benadrukt de Raad dat een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin noch ernstige schade inhoudt. Om tot internationale bescherming te leiden moet de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geeft tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Verzoekster maakte doorheen haar verklaringen geen gewag van dergelijke zwaarwegende problemen, zoals de commissaris-generaal pertinent vaststelt. Ook brengt zij met een loutere verwijzing naar algemene informatie in voorliggend verzoekschrift geen concrete, op haar persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat zij in geval van terugkeer naar Litouwen persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Voor het overige blijft verzoekster in wezen slechts steken in het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en niet in staat de pertinente motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

Verzoekster toont verder niet aan dat haar levensomstandigheden, vanwege haar bijzondere kwetsbaarheid, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, in Litouwen de vereiste drempel van zwaarwichtigheid zullen bereiken. Er blijkt niet dat haar bijzondere kwetsbaarheid het haar dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig haar rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat zou terechtkomen in onmenselijke leefomstandigheden. Verzoekster had immers werk, toegang tot de gezondheidszorg en kreeg medicatie voor haar gezondheidsproblemen, had huisvesting en kon genieten van een taalcursus en financiële steun. Verder had zij een eigen netwerk in Litouwen.

Gelet op voorgaande toont verzoekster niet aan dat zij door de onverschilligheid van de Litouwse autoriteiten buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, terecht zal komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waarbij zij niet in staat zou zijn om te voorzien in haar meest elementaire behoeften en negatieve gevolgen zou hebben voor haar fysieke of mentale gezondheid of haar in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

5. Aldus kan er worden aangenomen dat verzoeksters grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Litouwen worden geëerbiedigd, dat zij bij machte is om haar rechten aldaar op een gedegen wijze te doen gelden en uit te oefenen en dat de aldaar aanwezige autoriteiten in staat zijn om haar, bij eventuele problemen dienaangaande en op haar verzoek, een effectieve en gelijkwaardige bescherming en bijstand te bieden. Het vermoeden dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Litouwen zullen worden geëerbiedigd, wordt aldus niet weerlegd. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op de specifieke omstandigheden van verzoekster verhinderen.

Het lijkt erop dat haar verzoek om internationale bescherming dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk dient te worden verklaard.

7. Het aangevoerde middel lijkt ongegrond.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 27 mei 2024 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1496 legt de eed af en tolkt Tigrinya – Nederlands.

De voorzitter verwijst naar de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. Verzoekster wijst erop dat zij al sinds 2022 in België verblijft, alleenstaande is, niet beschikt over een ondersteunend netwerk in Litouwen en ernstig ziek is: zij is hiv-positief en lijdt aan diabetes. In Litouwen had zij geen toegang tot adequate zorg: zij kreeg er niet de nodige medicatie en kon er geen artsen/specialisten consulteren, waardoor haar gezondheidstoestand er is verslechterd. Tijdens haar persoonlijk onderhoud bij de verwerende partij heeft zij dit gebrek aan een netwerk in Litouwen ook afdoende toegelicht. Verzoekster geeft aan dat zij zich actueel in België wel in een stabiele situatie bevindt. Zij wordt hier op een correcte wijze medisch behandeld en wil deze behandeling ook kunnen verderzetten, reden waarom zij heeft gevraagd om te worden gehoord. Verder bevraagd door de voorzitter, licht verzoekster toe dat zij in Litouwen “in augustus en september” niet de nodige medicatie kreeg. Zij stelt dat zij er geen kansen kreeg en altijd problemen ondervond op het openbaar vervoer, omdat men er dacht dat zij mensen zoals zij afkomstig zijn uit Rusland. Verzoekster was in Litouwen totaal geïsoleerd en is er omwille van haar gezondheidsproblemen gestopt met werken. Na september heeft zij er wel medicatie gekregen, maar toen was zij al “gekwetst, psychologisch gezien”. Verzoekster licht hierbij toe dat zij zelfs in Afrika steeds de nodige medicatie heeft kunnen nemen en zij, toen dit in Litouwen niet meer mogelijk was, dacht dat zij ging sterven. Gevraagd waarom zij gedurende twee maanden geen medicatie kon verkrijgen, stelt verzoekster te vermoeden dat zij hiervoor niet beschikte over de juiste documenten.”

5. Verzoekster brengt ter terechtzitting, met voormelde argumentatie, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 3 april 2024.

5.1. Het doel van de vraag tot horen bestaat erin om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke gronden van de beschikking men het niet eens is en waarom. Verzoekster blijft hiertoe echter in gebreke. Zij gaat immers niet concreet in op, maar voorbij aan de gronden van de beschikking. Ze onderneemt geen ernstige poging om de inhoud van de beschikking van concrete en dienstige repliek te voorzien.

5.2. Het wordt niet betwist dat verzoekster hiv-positief is en lijdt aan diabetes. In haar betoog ter zitting herhaalt verzoekster haar eerder afgelegde verklaringen, met name over haar gezondheidssituatie en het (tijdelijk) gebrek aan medicatie in Litouwen.

Waar verzoekster ter zitting eerst aangeeft dat zij niet de nodige medicatie verkreeg in Litouwen, licht zij vervolgens toe dat zij een paar maanden van medicatie verstoken zou zijn geweest (augustus en september), maar dat zij na september wel medicatie kreeg in Litouwen. Dit laatste ligt in lijn van en bevestigt hetgeen verzoekster eerder tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde. Daar gaf zij ten aanzien van de commissaris-generaal uitdrukkelijk aan dat zij na het verkrijgen van haar internationale beschermingsstatus wel degelijk medicatie kon krijgen (NPO, p. 18-19).

In de bestreden beslissing en de beschikking werd reeds gewezen op het onderscheid tussen enerzijds verzoeksters situatie als verzoeker om internationale bescherming, en anderzijds haar situatie nadien als begunstigde van internationale bescherming: *“Waar zij eraan herinnert dat zij bij aankomst in Litouwen niet onmiddellijk de nodige medicatie kreeg, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat zij met deze feiten geconfronteerd werd vooraleer zij er internationale bescherming werd verleend. Deze feiten situeren zich bijgevolg op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van haar situatie als begunstigde van internationale bescherming, aan wiens status, overeenkomstig het Unierecht, diverse rechten en voordelen verbonden zijn.*

Wat verzoeksters situatie als begunstigde van internationale bescherming in Litouwen betreft, benadrukt de commissaris-generaal terdege dat zij geen concrete, soortgelijke ervaringen doet gelden. Verzoekster geeft immers aan dat zij na het verkrijgen van de beschermingsstatus wel medicatie kon krijgen (NPO, p.18-19).

Nergens uit blijkt en verzoekster toont niet aan dat zij in Litouwen geen toegang zal hebben tot de benodigde medische ondersteuning. De in het verzoekschrift geciteerde informatie handelt over de moeilijkheden tot de gezondheidszorg voor migranten en asielzoekers in Litouwen. Zoals reeds op gewezen, behoort verzoekster niet langer tot deze groep en kan zij hier niet dienstig naar verwijzen om aan te tonen dat haar medicatie en opvolging in Litouwen verstoken zou blijven.”

Gevraagd waarom zij gedurende twee maanden geen medicatie zou hebben kunnen verkrijgen in Litouwen, antwoordt verzoekster dat zij “vermoedt” dat zij hiervoor niet beschikte over de juiste documenten, waarmee zij opnieuw voorbijgaat aan het reeds aangestipte onderscheid tussen haar situatie als asielzoeker en als statushouder. Haar betoog doet dan ook op generlei wijze afbreuk aan wat hierover reeds eerder uitvoerig werd toegelicht en uiteengezet, met name dat uit haar verklaringen op heldere wijze blijkt dat zij, eens ze in Litouwen internationale bescherming en de hiermee gepaarde nodige documenten verkreeg, zij er wel medicatie verkreeg als statushouder waarna ze zich “terug normaal” voelde (NPO, p. 19).

De Raad beklemtoont dat in casu, gelet op de internationale bescherming die zij eerder in Litouwen verkreeg, enkel verzoeksters situatie als begunstigde van internationale bescherming in Litouwen relevant en doorslaggevend is en deze situatie al eerder werd onderzocht en beoordeeld in de beschikking. Verzoekster slaagt er ter zitting evenwel niet in op de concrete gronden van de beschikking een ander licht te werpen.

5.3. De Raad herinnert eraan dat het, in het licht van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie waar in de beschikking naar werd verwezen, “aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Litouwen werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.”

Zoals in de beschikking al werd vastgesteld, slaagt verzoekster er niet in dit vermoeden te weerleggen. Ze toont niet aan dat zij in Litouwen, in de korte periode van iets meer dan een half jaar dat zij er nog verbleef nadat zij er eind september 2021 internationale bescherming verkreeg – en hiermee samenhangend een 5 jaar geldige Litouwse verblijfskaart – in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde of dat zo'n situatie bij terugkeer naar Litouwen dreigt. Dit blijkt geenszins uit haar verklaringen en de door haar aangebrachte documenten, noch uit de beschikbare landeninformatie.

Uit verzoeksters eerdere verklaringen blijkt namelijk, zoals in de beschikking in punt 4 wordt aangestipt, dat zij in Litouwen de aan haar internationale beschermingsstatus verbonden rechten, zoals inzake de toegang tot o.a. gezondheidszorg, de arbeidsmarkt, huisvesting, (taal)onderwijs en sociale voordelen wel degelijk en terdege kon laten gelden.

Verzoekster was in Litouwen een tijd als afwasser aan de slag, zoals blijkt uit haar verklaringen en de door haar neergelegde kopie van een arbeidscontract. Dat zij omwille van gezondheidsproblemen zou zijn gestopt met werken is een a posteriori verklaring die strijdt met haar eerdere afgelegde verklaringen. Zij verklaarde immers tijdens haar persoonlijk onderhoud dat ze er werd ontslagen en nadien geen ander werk meer zocht omdat zij geen hoop meer had en daarom besloot te vluchten (NPO, p. 19-20). Verder wordt nergens met enig (medisch) stuk gestaafd dat zij arbeidsongeschikt zou zijn. Haar betoog ter terechtzitting wijzigt verder niets aan de vaststelling dat verzoekster in Litouwen wel degelijk toegang had tot de arbeidsmarkt en er effectief een tijdje heeft gewerkt. Uit niets blijkt en verzoekster toont niet aan dat dit bij terugkeer niet opnieuw zou kunnen.

Bovendien ontving verzoekster in Litouwen toen zij bij haar zus verbleef financiële steun van de Litouwse overheid, zo blijkt uit een van de door haar bijgebrachte documenten, en liep deze steun zelfs door toen zij het land al had verlaten.

Dat verzoekster het appartement waar zij samen met haar zus en haar gezin verbleef te klein vond om hen allen te huisvesten, neemt niet weg en wijzigt niets aan de vaststelling dat zij in Litouwen onderdak had. Bovendien blijkt nergens uit dat, zo zij het te klein vond, verzoekster pogingen zou hebben ondernomen om elders huisvesting te zoeken. Ze toont op generlei wijze aan dat dit niet mogelijk zou zijn.

Voorts had verzoekster wel degelijk toegang tot onderwijs. Dat zij het aantal lessen per week onvoldoende vond, neemt niet weg dat zij in Litouwen wel degelijk taalcursussen kreeg. Overigens verhindert dit verzoekster niet om, naast het beperkt aantal aangeboden uren taallessen en alzo enige taalbasis, zelf op eigen houtje verder de Litouwse taal aan te leren. Van een begunstigde van internationale bescherming kan en mag immers worden verwacht dat hij inspanningen doet om zich te integreren, zoals bijvoorbeeld op het gebied van het aanleren van de landstaal.

Verzoekster had aldus in Litouwen, zo wordt herhaald en benadrukt, toegang tot werk, gezondheidszorg, medicatie en huisvesting en ze kon er een taalcursus volgen en financiële steun genieten.

De opmerking ter zitting dat verzoekster in Litouwen geen toegang had tot adequate zorg en zij er o.a. geen artsen/specialisten kon consulteren, betreft niets meer dan blote beweringen die zij op generlei wijze in concreto aannemelijk weet te maken. Bovendien, indien verzoekster zich in Litouwen naar haar mening daadwerkelijk geconfronteerd zag met een gebrekkige toegang tot of gebrek aan gezondheidszorg, blijkt uit niets dat zij dit bij de Litouwse autoriteiten heeft aangekaart en aangeklaagd. Het komt aan verzoekster toe om de middelen die haar status en het recht haar bieden te benutten en uit te putten, hetgeen zij evenwel niet aantoont. Zij toont allerm minst aan al het mogelijke te hebben gedaan om de uit haar internationale beschermingsstatus voortvloeiende rechten en voordelen (ten volle) te laten gelden, wel integendeel, gelet o.a. ook op de relatief korte periode dat zij er nog verbleef nadat ze er internationale bescherming verkreeg.

Verzoekster koos er voor om Litouwen relatief snel na het verkrijgen van haar internationale beschermingsstatus en Litouwse documenten te verlaten. Uit verzoeksters verklaringen en gedragingen blijkt dan ook geenszins een oprechte intentie, laat staan veelvuldige en ernstige pogingen om in Litouwen een duurzaam bestaan en een toekomst uit te bouwen.

5.4. Waar ter zitting wordt aangevoerd dat verzoekster in Litouwen totaal geïsoleerd was en er gewag wordt gemaakt van een gebrek aan een ondersteunend netwerk in dat land, stemt dit niet overeen met haar eerdere verklaringen. Tijdens haar persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde verzoekster immers dat zij wel degelijk een eigen netwerk had in Litouwen, met name de familie van haar zus en daarnaast nog vrienden. Bovendien genoot zij er financiële steun, kon zij er werken, kreeg zij er taallessen en zo voort.

De vaststelling dat verzoekster ter zitting andersluidende verklaringen aflegt die niet overeenstemmen met hetgeen ze eerder uitvoerig tijdens haar gehoren op het CGVS en de DVZ verklaarde, is allerm minst ernstig, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid en ondermijnt op ernstige wijze haar betoog ter zitting.

5.5. Verzoekster kan, gelet op de mogelijkheden waarover zij beschikte zoals wat betreft o.a. de toegang tot werk waarvan zij effectief gebruik heeft gemaakt en voorts o.a. de financiële steun en de taallessen die zij er kreeg, bezwaarlijk ernstig voorhouden dat zij in Litouwen geen kansen kreeg.

5.6. Waar verzoekster ter zitting herhaalt dat zij altijd problemen ondervond op het openbaar vervoer, wijst de Raad erop en benadrukt hij dat hierop en uitgebreider op de door haar aangehaalde discriminatie reeds concreet en uitgebreid werd ingegaan, zowel in de beschikking van 3 april 2024 als voorheen door de commissaris-generaal in de bestreden beslissing. Verzoekster doet echter niet de minste poging of moeite om hetgeen hierover eerder concreet werd vastgesteld en geoordeeld, zoals in punt 4 van de beschikking inzake de aangehaalde discriminatie in Litouwen, in een ander daglicht te plaatsen, waardoor hetgeen hierover eerder werd geoordeeld onverminderd blijft gelden.

5.7. Het gegeven dat verzoekster al sinds 2022 in België verblijft, heeft louter betrekking op haar situatie en verblijf hier, maar niet op die in Litouwen waar zij internationale bescherming geniet met een verblijfsvergunning die nog geldig is tot 2027.

Haar verblijf in België sinds 2022 is niet van die aard om het vermoeden te weerleggen dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Litouwen en de daaruit voortvloeiende rechten en dat zij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie.

Er wordt nogmaals benadrukt dat enkel verzoeksters situatie in Litouwen in casu van belang is en niet die in België.

Situaties die geen “*zeer verregaande materiële deprivatie*” teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie niet van aard om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt:

- door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden;
- door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat;
- door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend;
- door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft; of
- door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [arrest Ibrahim e.a., punten 91-94 en arrest Jawo, punten 93-97].

In casu toont verzoekster niet aan dat zij in Litouwen anders wordt behandeld dan de Litouwse onderdanen. Verzoekster toont niet aan dat zij als begunstigde van internationale bescherming in Litouwen niet onder dezelfde voorwaarden als de Litouwse onderdanen toegang heeft tot o.a. gezondheidszorg, de arbeids- en woningmarkt, ... laat staan dat zij in Litouwen buiten haar eigen wil en persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregerende materiële deprivatie verkeerde of bij terugkeer dreigt terecht te komen.

Op basis van het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zouden zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend, in casu België, dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend, in casu Litouwen, kan niet worden geconcludeerd dat de betrokken persoon bij terugkeer naar die lidstaat zal worden blootgesteld aan een reëel gevaar voor een behandeling die onverenigbaar is met artikel 4 van het Handvest (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., § 94 met verwijzing naar het arrest Jawo van datzelfde Hof).

Zo er al sprake zou zijn van een mogelijk kwaliteitsverschil in vergelijking met België op het vlak van gezondheidszorg, volstaat dit op zich niet om te besluiten dat verzoekster bij een terugkeer naar Litouwen zou belanden in een situatie die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

In de bestreden beslissing wordt er terecht op gewezen dat “[d]e vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigten van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, [...] geen afbreuk [doet] aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigten gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.”

Het komt verzoekster dan ook toe, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, om in concreto aan te tonen dat zij haar rechten en voordelen niet zou kunnen laten gelden in Litouwen. Gelet op wat voorafgaat, blijft zij op dit punt evenwel totaal in gebreke.

5.8. Verzoeksters betoog ter zitting is niet van aard een ander licht te werpen op de eerder in de beschikking gedane beoordeling inzake haar situatie als begunstigde van internationale bescherming in Litouwen.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking opgenomen grond. Bijgevolg brengt verzoekster geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Litouwen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig september tweeduizend vierentwintig door:

M. MAES,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

